

Nu sænkes overalt Guds skabermørke

Jørgen Erichsen

Nu sæn - kes o - ver - alt Guds ska - ber - mør - ke,
nu slet - ter Han det dags - lys, han lod gry,
og luk - ker nat - tens sor - te kå - be om os,
til mor - gen - so - len åb - ner den på ny. Gud!

1 Nu sænkes overalt
Guds skabermørke,
nu sletter han det
dagslys han lod gry
og lukker nattens
sorte kåbe om os,
til morgensolen
åbner den påny.

2 Bag ved os dækker
mørket dagens veje,
de milde udsyn som
de skarpe spor,
måske de stadig når
os med en genklang
af ting, der hændte,
tonefald og ord.

3 Den mørke nat er
sendt os som en nåde,
nu løses vi fra
livets travle færd,
fra alt, hvad vi
begærligt jager efter,
på flugt fra det,
der findes ganske nær.

4 Nu søger søvnen os
med sine dybder,
nu fører den til
hvile sjæl og krop,
så vi, når solen ses,
med nye kræfter
til morgendagens
dønt kan vågne op.

5 Er mørket ondt - får
det os til at grue -
er det mod lyset
mer end grænseskel:
det skyldes faldet i
Guds skabte verden:
vi bærer angstens
grunde i os selv.

6 Hver gang en dag af
livet går til ende,
og fra det dybe
natten bryder ud,
vi beder dig: tag
os i dine hænder,
tilgiv os, du,
vor Fader og vor Gud!

Jørgen Michaelsen